

Kesälästä

eli kesäinen pakina.

— Armaani karvakorva!

Nämä soinnukkaat sanat kajahtivat jostain alakerrasta ja kantautuivat ylis-kamariin, mutta eivät tuntuneet tekevän mitään vaikutusta ”kaikkein pyhim-mässä”, jossa Remington oli auki, pih-laja tuoksui huumaavasti ja neljän su-kupolven partaiset valokuvat katselivat Iin pappilan muinaisen kirjoituspöydän yli pantaista nykyajan kasvattia, joka suurkisahousuissaan, villapaidassaan ja Wilhelm Tell-hatussaan tuntui olevan parhaiten kotonaan tässä ympäristössä.

Sanat kaikuivat, mutta kaiku ei vas-tannut, sillä hänellä oli ilmeisesti inspi-ratio. Minkäläatuinen, siitähän ei ole tarvis puhua, koska hän on lomalla, mutta ilmeisesti Se oli, koska hiljaisuus oli niin suuri, että sääskenkin surina kuu-lui sen hyökkäillessä taantumuksellista estettä elikkä suljettua ikkunaruutua vasten, jonka toisella puolella lihapata vertauskuvallisesti eli ja vaikutti. An-teeksi vain, mutta minä seuraan sentään sanomalehtiä ja vaalikuukauden kielen-käyttö väkistenkin tarttuu.

— Piika hoi, kuuluj nyt jos mahdol-lista vieläkin soinnukkaammin, puut loppuvat, merivesi on kaikki eikä kah-vista ole puhottakaan ennenkuin haet kaivovettä. Ja oletko muistanut kas-tella pottumaan ja kukat — onko hol-lantilainenkaan saanut mitään?

Ei vastausta, mutta kylläkin epämää-räistä liikehtimistä, joka tuntui kopina-na keittiön katossa, joka on ylis-kamarin lattia.

— Isiii, minä oon valamis!

Lisää löylyä kiukaalle.

— Isä, missä sinä oot', miksi sinä et laita pikkukiikkua kuntoon!

Keittiön savupiipusta, joka kulkee ylis-kamarin läpi ja joka ei aina vedä, li-vahti jotain taivaan tuuliin, ikäänkuin lepakko, mutta nitähän on nähty Sau-narannalla vain kerran eivätkä ne kesä-päivänä lentele. Kirjeenvaihtajanne tietämän mukaan se oli inspiratio, joka valkein siivin lensi tiehensä.

Portaissa kopisi ja kohta seiso i ”ti-lanhoitaja-renki-rouvanpulainen” yh-dessä ja samassa persoonassa verannalla ja kysyi viattomalla äänellä, että sanoit-ko jotain.

Keittiön ovesta työntyi ulos käsi, kaksi ämpäriä ja läskisoosin tuoksu. Viime-mainittu olikin tarpeen, sillä verannan-kaiteen alla istui nuori isäntä — istui-pahan vain — kuin neekeriruhtinas val-taistuimellaan ja selitti, että Omma on valmis jo. ”Anna voileipää”. Ja Marja keinui hameet hulmuten isossa kiikussa ja hihkui, että laita, isä, pikkukiikkukin valmiiksi.

”Jolla on, hänelle annetaan . . .”

”Isäntä” — lainausmerkki lie tarpeen — läksi jupisten itsekseen jotain sellais-ta kuin että milloin minulla on vapaa-päivä. Mutta itsekseen hän ajatteli, että oli kuitenkin erehdys, kun en siihen pii-kailmoitukseen pistänyt, jotta tanssilava vieressä, Lammassaareen hyvä mootto-rikulku ja kinkolle vain kahdeksan kilo-metriä.

Kesälässä kerran